

„Møller Jensen ligger jo syg paa Rigshospitalet, og det antages almindeligt, at han ikke kan komme sig. Skulde det Rygte bekræfte sig, saa er Hensigten med Farbrors Besøg sikkert nok den, at Balduin Hansen nu skal proklameres som Kresens nye Folketingskandidat.“

Doktoren slog Haanden i Stoleryggen.

„Saa maa du skyde Hjertet op i Livet, Johannes, og gøre Alvor af at trække dig ud af det Kompagniskab! Mølleren var slem nok i al sin Søllethed — men Balduin *maa* du ikke være med til at hjælpe ind i Rigsdagen.“

„Ja, kan du blot sige mig, hvordan det skal forhindres?“

„Dersom du ikke kan faa et andet fornuftigt Menneske til at ofre sig, maa du selv stille dig op imod ham. Der er ikke andet for! Jeg talte forleden med Jørgen Tækkemand fra Aalehusene. Det er jo ikke nogen Hemmelighed for dig selv, at han og nogle andre for Tiden gaar rundt og agiterer for dig i Kresen. Han paastod, at de allerede havde sikret dig over tre hundrede Stemmer.

Præsten gik uroligt nogle Skridt ud over Gulvet og vendte derpaa tilbage til Pulten.

„Og dersom Resultatet saa bliver, at hverken Balduin Hansen eller jeg men derimod Kammerherre Rosen vælges, saa vil *jeg* blive gjort ansvarlig for Tabet af Kresen.“

„Du gør dig Bekymringer om mange Ting, Broder Johannes,“ sagde Doktoren. „Dersom Betænksomhed er en Kardinaldyd, ender du som Sjællands Biskop.“

„Hvad har du egentlig imod Balduin Hansen?“ spurgte Præsten i Stedet for at svare.

„Det samme som du, antager jeg. Han er et Pjat. Læste du Referatet af den Tale, han forleden holdt i Jerve? Lyksalighedens Rige var nu paa Trapperne. Der manglede bare et Par Smaating, som Lovgivningsmagten nok skulde faa Bugt med inden Fastelavn. Jeg tvivler ikke om, at Manden er i god Tro; men det gør ham i mine Øjne ikke mindre ondartet. Disse tosse-gode Fantaster er netop de allerfarligste.“